

škod. Tyto úvahy vedly již v předválečné soudní praxi k tomu, že majitel hor v obdobných případech byl odsouzen také k odstranění škod, kterých dolováním nezpůsobil. Ukládá-li se při tom poškozenému přiměřený příspěvek k stavebním nákladům, nemůže se majitel hor právem považovati za zkrácena, to tím méně, když tímto způsobem nabývá jistoty, že všechny opravy budou provedeny důkladně a odborně. Odvolací soud nepochybil, odsoudiv žalované těžařstvo k opravě všech škod proti tomu, že žalující spolky přispějí k stavebním nákladům penízem 6510 Kč, do jehož výše si žalovaná strana nestěžuje.

Čís. 7217.

Dávka z majetku a přírůstku na majetku (zákon ze dne 8. dubna 1920, čís. 309 sb. z. a n.).

Byla-li exekučně prodána pouze ideální část nemovitosti, nelze z ní přikázati dávku, připadající na celou nemovitost, nýbrž pouze dávku vypadající na její ideální část.

Věcné ručení nemovitosti za dávku z majetku jest pouze podpůrným a nastává teprve, když poplatník (vlastní dlužník dávky) nedostojí své povinnosti k placení. Pokud nenadešel případ plnění z důvodu věcného ručení nemovitosti, nelze požadovati při dražbě zatížené nemovitosti bezpodmínečné zaplacení, nýbrž jest příslušnou částku uložit na úrok.

(Rozh. ze dne 13. července 1927, R I 599/27.)

Rozvrhuje nejvyšší podání za exekučně prodanou polovinu nemovitosti přikázal soud první stolice eráru v přednostním pořadí dávku z majetku a přírůstku na majetku vypadající na celou nemovitost. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Důvody: Přednostní zákonné zástavní právo státu za jeho pohledávání na dávce z majetku postihuje celou rolnickou usedlost nerozdílně (§ 62 zák. čís. 309/1920 sb. z. a n.) a proto hledíc k zásadě § 222 ex. ř. nelze státu odepřít právo, by žádal zaplacení celé své pohledávky přes to, že byla exekučně prodána pouze polovice této nemovitosti, náležející Adolfu J-ovi, zejména, když výkaz nedoplatků ze dne 17. listopadu 1926, tvořící základ přihlášky eráru v tomto exekučním řízení, zní výslovně jen na jméno Adolfa J-a. Proto nelze přisvědčiti stanovisku stížnosti, podle něhož prodaná polovice usedlosti ručí pouze za polovici této pohledávky, tedy jen za 847 Kč, jež prý jediné měly být v přednostním pořadí přikázány. Tím méně pak lze souhlasiti s názorem stížnosti, že se toto přikázání mělo státi podmíněčně pro případ, že by tato částka byla na pozůstalosti Anny H-ové nedobytna, poněvadž se exekuční soud nemůže pouštět do rozboru otázky, kdo je k zaplacení této pohledávky předem povinen, a zda lze její zaplacení od něho očekávati, když je jinak z celého řízení patrné, že tato dávka nebyla dosud zaplacena, a že stát, žádaje její zaplacení z této podstaty, vykonává své právo.

Nejvyšší soud zrušil usnesení obou nižších soudů v napa-
dené a s ní související části a vrátil věc soudu první stolice, by podle
toho, co bude níže uvedeno, ve věci znovu jednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Dovolacímu rekursu nelze upřít oprávnění. Především jest dovolací
rekurs opodstatněn, pokud napadá usnesení rekursního soudu proto, že
z nejvyššího podání za prodanou spoluvlastnickou polovici Adolfa J-a
přikázán byl na dávce z majetku peníz 1.694 Kč, ačkoli tento peníz
podle vyjádření berní správy připojeného k přihlášce dlužných daní a
jiných veřejných dávek připadá jako dávka z majetku na celou nemo-
vitost. Podle § 62 zákona o dávce z majetku ze dne 8. dubna 1920, čís.
309 sb. z. a n. přísluší dávce z majetku přednostní zástavní právo na
nemovitostech částkou, jež poměrně vypadá na nemovitost. Dle toho,
když na celou nemovitost připadá z dávky částka 1.694 Kč, nemůže
tento peníz přikázán býti jako na ni vypadající z polovice nemovitosti,
nýbrž přikázána býti může (§§ 7 (2) a 54 zákona o dávce z majetku),
jak se toho též dovolací rekurent domáhá, toliko polovice shora uve-
deného peníze, tedy 847 Kč. Stanovisko rekursního soudu, že jde o dluh
solidární, za který ručí celá nemovitost a tedy obě její spoluvlastnické
polovice, takže může celá dávka požadována býti i z každé její polo-
viny, nemá v zákoně o dávce z majetku opory a odporuje ustanovení
§ 62 tohoto zákona.

Dovolacímu rekursu dlužno přisvědčiti i pokud se brání proti tomu,
že dlužná dávka z majetku byla přikázána z nejvyššího podání bezpod-
mínečně. Přikázání takové není podle výsledků dosavadního rozvrho-
vého jednání, pokud se týče tím, co jest dosud zjištěno, opodstatněno.
Podle tvrzení dovolacího rekurenta při rozpočetním roku jde o přikázání
dávky z majetku z důvodu věcného ručení prodané spoluvlastnické po-
lovice za tuto dávku (§ 62 zákona čís. 309/20) a osobním přímým dluž-
níkem dávky jest osoba jiná než povinný. Věcné ručení podle § 62 zá-
kona o dávce z majetku, jak plyne z §§ 60 až 62 tohoto zákona a ze-
jména z nadpisu »ručení« u §§ 61 a 62, jest však jen podpůrným a, jak
výslovně uvádí prováděcí nařízení ze dne 27. července 1920, čís. 463
k § 61 a poukazem na osobní ručení k § 62, nastává teprve, když po-
platník, vlastní dlužník dávky, své povinnosti k placení nedostojí. Podle
téhož prováděcího nařízení k § 62 (1)—(5) uplatňuje se věcné ručení
tak jako ručení osobní zvláštní platební výzvou dlužníků (§ 62 (5)
nebo držitelů ručících majetků (§ 62 odst. (1)). Nelze tedy, dokud ne-
splněny ony předpoklady a nenadešel případ plnění z důvodu ručení,
požadovati při dražbě dávkou ze zákona zatížené nemovitosti bezpod-
mínečné zaplacení, pokud se týče bezpodmínečné přikázání dávky, nýbrž
nutno se v takovém případě, ježto státu nárok na příslušnou část nej-
vyššího podání, připadající na dávku z majetku až do doby, kdy buď
přímý, osobní dlužník zaplatí nebo bude oznámeno, že poplatník této
své povinnosti nedostál, vyhrazen býti musí, zachovati podle ustanovení

§§ 221 prvý odstavec a 223 třetí odstavec ex. ř., to jest nutno příslušnou částku uložit na úrok. V projednávaném případě nestačí výsledky rozvrhového jednání, pokud se týče to, co bylo zjištěno k tomu, by bylo rozhodnuto, zda má dávka z majetku — 847 Kč — přikázána býti z nejvyššího podání bezpodmínečně, či, jak uvedeno, zda má býti příslušná částka uložena na úrok. Nebylo jednáno o tom a není zjištěno, kdo jest osobním přímým dlužníkem dávky, zda celá dávka nebo která její část jest již splatná (§ 55 (2) zákona čis. 309/20 a § 11 zákona ze dne 21. prosince 1923, čis. 6 sb. z. a n.) a zda bylo věcné ručení způsobem shora uvedeným (prováděcí nařízení čis. 463/20) uplatněno. Pro tuto neúplnost nezbylo, než usnesení nižších soudů zrušiti a nové rozhodnutí naříditi (srovnej sb. n. s. čis. 3776 a 5412).

Čís. 7218.

Vadium a splátky na nejvyšší podání propadají na úhradu schodku a nákladů opětne dražby té nemovitosti, při jejíž dražbě bylo složeno vadium a na niž byly konány splátky, nikoliv na úhradu schodku a nákladů opětovných dražeb jiných, byť i týmž vydražitelem vydražených nemovitostí. Za tyto schodky mohou vadium a splátky z jiné dražby téhož vydražitele přijíti v úvahu jako záruka toliko jako část jmění vydražitele vůbec, na niž však, by byla stížena zástavním právem, nutno zvláště vésti exekuci.

(Rozh. ze dne 13. července 1927, Rv I 1136/27.)

Při vnucené dražbě dne 21. listopadu 1924 vydražil nemovitost čis. vl. 108 Otto W. za 49.000 Kč, složiv vadium 9031 Kč. Dále vydražil čis. vl. 142, 200 a 333, ohledně nichž byl podle § 147 ex. ř. sprostěn od složení vadia. Podáním ze dne 10. prosince 1924 oznámil Otto W. postup svých práv z vydražení Terezii F-ové, dne 17. ledna 1925 byl vyzván ku složení nejvyššího podání, dne 11. března 1925 navrhl vymáhající věřitel povolení opětne dražby, podáním ze dne 13. března 1925 oznámil Otto W. poukázání 15.000 Kč k částečnému zapravení nejvyššího podání. Podáním ze dne 18. dubna 1925 opravili Otto W. a Terezie F-ová částečné složení nejvyššího podání prohlášením, by složeného peníze bylo použito pro čis. vložky 108. Dne 22. dubna 1925 byla povolena opětná dražba. Dne 23. září 1925 byl stanoven schodek obmeškáním vydražitele na 52.765 Kč 16 h. Žalobou, o niž tu jde, domáhala se Terezie F-ová, by byla uznána nepřípustnou zajišťovací exekuce, kterou vede (§ 155 druhý odstavec ex. ř.) žalovaný jako vymáhající věřitel proti obmeškalému vydražiteli Ottonu W-ovi pro schodek a náklady při opětne dražbě zabavením nároku obmeškalého vydražitele na vydání přebytku z nejvyššího podání za nemovitost vl. č. 108, pokud se týče zabavením nároku Ottona W-a na vydání splátky 15.000 Kč, složené na nejvyšší podání. O b a n i ž š í s o u d y žalobu zamítly.